

A propòsit de mutualisme i sindicalisme

Comentari a l'article d'En S. Vivancos aparegut al "Butlletí" del mes passat i titulat «El més gran enemic del Sindicat: Les mutualitats».

per

JOSEP BONIFACI

Si sempre és escaient i de bon gust exaltar l'autor d'un article ben pensat i mestrirolament desenrotllat, ho és doblement en aquesta ocasió, perquè l'autor s'ha manifestat amb un estil tan clar i esquemàtic que hom podria parangonar els seus dots als dels mestres de la caricatura. Hom està, certament, acostumat a llegir articles polemístics esplèndids, valents en el fons, però suaus de forma, articles plens de detalls i raonaments que no deixen punt per rebatre; però són articles que es descabdellen en el mateix to, sense estridències, i no curen de fer ressaltar el característic, *exagerant-lo* a fi de plasmar-ho a la ment dels lectors.

L'article d'En Vivancos té, en canvi, aquesta preciosa virtut: amb concisió de mestre, aconsegueix el seu propòsit, demostra el que vol demostrar, no fa una dissecció fina, acurada, pacient i delicada de la matèria a tractar. Ha enfonsat l'escalpel amb decisió, ha descobert les característiques sobresortints, les ha posat en evidència, n'ha explicat l'abast i la importància i ha sentenciat conseqüentment segur de la sentència, i deu esperar tranquil a qui vulgui demostrar-li el contrari.

Ell diu que el Sindicat és una associació de resistència i lluita contra l'explotació del client, i la mutualitat una associació de defensa formada per clients contra les possibles exigències del metge.

Tant ho creiem nosaltres així, que el nostre Sindicat no existiria si no l'haguessin reclamat les entremaliadures que contra els metges cometen els cacics dels pobles, els dispensaris gratuïts, les mútues i companyies d'accidents, i les mu-

tualitats de malalties. Totes aquestes entitats, creades amb la principal finalitat d'explotar el metge controlant-li els ingressos a l'ensem que mutilant-los-hi, en persegueixen una altra, la d'esclavitzar la seva professió encadenant-la al servei d'entitats que, prevalent-se de la nostra desunió, envaeixen el camp de la medicina i s'erigeixen en àrbitres del servei mèdic. Aquest corrent fatal per a la llibertat de la nostra professió, anys ha iniciat i avui d'una importància greu, fou el que mobilitzà unes quantes consciències mèdiques en el sentit d'organitzar-nos per a la defensa de la nostra llibertat i dels nostres cabals.

És per això que cal sentir el clam d'En Vivancos i que tothom es deturi un instant i recapitati preguntant-se: on som? on vaig? I si cal desfer camí, fer-ho sense vacillar. A ningú deshonora de rectificar un camí emprès en moments de desorientació i desentrenament. I cal fer-ho perquè les circumstàncies són greus i l'esdevenidor de la classe es dibuixa tràgic per a dies no llunyans. La creació d'entitats explotadores de metges i malalts és una carrera feta, l'afany desmesurat de riqueses combina plans fantàstics en què el metge és la víctima propiciatòria. A ningú no se li acut la creació d'una entitat que exploti el client o els socis benefactors; l'explotat és sempre el metge. Si unes quantes dames volen fer beneficència, fan el pressupost de despeses i de metge, factor primordial, ni el contenen, perquè els seus serveis són gratuïts. Si es crea una companyia d'assegurances de malaltia o accident, calcula la quota del client, negligint el valor del metge, perquè aquest s'avé a treballar gratis de